

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

ΜΙΑ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ 15^{ΟΥ} ΑΙΩΝΟΣ

ΡΟΣΟΧΗ, κύριε!... Παλούμε τώρα μία κρεββατοκάμαρα του 15ου αιώνα! Γνήσιο μοντέλο 'Αναγεννήσεως! φώναξε ο κ. Ντεζαρσώ, ο γνωστός διευθυντής του Δημοπρατηρίου.

—Παλούμε μία κρεββατοκάμαρα 'Αναγεννήσεως! επανέλαβε δυνατώτερα ο βοηθός του, όρθιος πάνω στη μικρή εξέδρα.

Με μεγάλη προσοχή, περιέργεια κι ενδιαφέρον, παρακολουθούσε τη δημοπρασία τών πωλήσεων που πλημύριζε τήν αίθουσα τών πωλήσεων. 'Ετρεξε πολύς και καλός κόσμος γιά τήν πώλησι τής εξακουστής επιπλώσεως του πύργου τών Γκριφ-φέν-Μπεζάν.

—Επιπλά αναμνηστικότητα γνησιότητας δέν θγαίνουν κάθε μέρα στη δημοπρασία και ο κόσμος μέ συγκίνησι περίμενε τήν έκθεσι τής εξαιρετικής αυτής δημοπρασίας.

—Μία κρεββατοκάμαρα 'Αναγεννήσεως, εξακολούθησε ο διευθυντής. Δηλαδή ένα διπλό κρεβάτι μέ όλα τά χρειάδη, γήσια κι' αυτά τής ίδιας εποχής, ένα γραφείο, ένα τραπέζι, μία κονσόλα μέ καθρέφτι, ξη καθισμάνα και δύο πολυθρόνες... Όλα σέ άριστη κατάστασι...

—Όλα σέ άριστη κατάστασι! επανέλαβε σάν ήχώ ο βοηθός του.

—Οι ζωγραφικοί πίνακες είνε μέσα σέ κορινθίες από έλεφαντόδοντα λεπτοτάτης τέχνης! εξακολούθησε ο διευθυντής... Έγουν γίνε πάνω σέ σχέδια του μεγάλου Νταβίντ τούδ μαθητάς του... Τά γαλιά του τοιχου είνε δουλεμμένα μέ τό θελονάκι, σύμφωνα μέ τήν τεχνοτροπία τής εποχής... Ζητούμε γι' αυτά διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα!

—Ζητούμε διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα!... Ξανάειπε ο βοηθός... Διακόσιες πενήντα χιλιάδες... Ποιός προσφέρει μία τιμή; Μιά όποιαδήποτε τιμή!

—Διακόσια φράγκα! είχε τό θάρρος νά φωνάξει ένα γεροντάκι, μέ εμφάνισι παλαιόπαλου τής εσχάτης ύποστάθμης, καθισμένο στόν πρώτο πάγκο.

—Εμπρός, κύριε! συνέχισε ο βοηθός, χωρίς νά προσέξη τό γέρο-παλητατζή.

—Τριάντα χιλιάδες! ακούστηκε τότε μία γυναικεία φωνή.

—Όλοι γύρισαν πρός τό μέρος τής και είδαν μία πολύ κομψή κυρία σέ τριάντα έτών, μ' ένα χαριτωμένο καπελλάκι και μέ μπλε ταγιέρ.

—Η κυρία αυτή καθισμένη στή δεύτερη σειρά τών πάγκων, είχε τά χέρια τής σταυρωμένα πάνω στήν τσάντα τής και κούτταξέ άποφασιστικά τόν βοηθό του δημοπρατηρίου.

—'Ας άρχίσουμε λοιπόν απ' τίς τριάντα χιλιάδες, φώναξε εκείνος.

—Τριανταπέντε χιλιάδες! φώναξε ο αντιπρόσωπος του Οίκου Γκάρτενχοκ...

—Σαράντα... Σαρανταπέντε... Πενήντα... 'Εξήντα... 'Ογδόντα χιλιάδες! σημείωσε ο βοηθός στή σειρά, δείχνοντας μέ τό σφυράκι του διαφόρους πλειοδότης.

—'Εκατό χιλιάδες! είπε, μέ τά δόντια σφιγμένα, ή κυρία μέ τό πράσινο καπελλάκι.

—Είνε γιά λίγα λεπτά σιωπή.

—'Εκατόν εικοσι! 'Εκατόν τριάντα! 'Εκατόν σαράντα χιλιάδες! εξακολούθησε νά γαυγίζει ο βοηθός, παρακολουθώντας τούς πλειοδότης που ανέβαινε τό ποσό.

—'Εκατόν εξήντα... 'Εκατόν ογδόντα χιλιάδες!... φώναξε κι' ο διευθυντής, παρακολουθώντας τίς προσφορές τών πλειοδοτών.

—Εμπρός, κύριε, είπε κατόπιν. Είνε φανερό πώς ή κρεββατοκάμαρα αυτή αξίζει πολύ περισσότερα. 'Ο κλητήρας νά κυκλοφορήσθι ένα κήθισμα ως δείγμα γιά νά πειθοούν οι κύριοι καλύτερα.

—Όλοι έσκιψαν μέ άπληστία πάνω από τό κήθισμα. Τά φαχούλας, μέ μεγάλη προσοχή και έμβριθεία κι' άνθρωποι ακόμα πού δέν είχαν πηνίτα φράγκα στήν τσέπη τους και κουνούσαν μέ δυσπιστία τό κεφάλι.

—'Εκατόν ογδόντα χιλιάδες!... επανέλαβε ο διευθυντής, κутάζοντας κατάματα τήν κυρία μέ τό πράσινο καπελλάκι. 'Ακούσατε, κυρία μου; 'Ο κύριος προσφέρει εκατόν ογδόντα χιλιάδες.

—Η κομψή κυρία άνάπνευσε μέ δυσκολία τόν θρωμερό άέρα τής αίθουσής και σβήγγοντας νευρικά τήν τσάντα τής, είπε:

—Διακόσιες χιλιάδες!...

—Διακόσιες χιλιάδες! επανέλαβε θριαμβευτικά ο υπάλληλος σηκώνοντας τό σφυράκι του... Καείς άλλος δέν δίνει περισσότερα; Διακόσιες χιλιάδες! 'Εμπρός! Γρήγορα! Θά μετανοήσετε! 'Άλλος...

Τό σφυρί κατέβαινε κιάλας γιά νά επικυρώσει μέ τό καθιερωμένο χτύπημά του τό κλείσιμο τής αγοράς, όταν ένας κύριος, πού δέν είχε διόλου μιλήσει ως εκείνη τή στιγμή, είπε μέ άπάθεια:

—Διακόσιες δέκα χιλιάδες...

—Όλοι γύρισαν και τόν κούτταξαν μέ θαυμασμό, ενώ ή κομψή κυρία τούρριξε μιάν άγριεμένη ματιά, σάν νά τήν είχε προσβάλλει προσωπικά... 'Ατάραχος ο κύριος εκείνος, νέος άκόμη και μέ πολύ περιποιημένη εμφάνισι, φαινότανε άποφασισμένος νά μη σταματήσει σέ κείνο τό ποσό. 'Η κυρία δάγκανε τά χείλη τής κ' ήταν εύκολο νά καταλάβη καείς τήν πάλη πού γινότανε μέσα τής, μεταξύ τής υπερβολικής τής ιδιοτροπίας και τής λογικής...

—'Ισως νά νικούσε στό τέλος ή ιδιοτροπία τής κυρίας. 'Ισως νά ανέβαινε τό ποσό. 'Ακούστηκε όμως εξαφνικά τό σφυρίγμα του σφυριού:

—Τά παρνεί ο κύριος... Τελείωσε!... φώναξε ο υπάλληλος του Δημοπρατηρίου.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, κατά τίς έντεκα, ή κομψή κυρία παρουσιάστηκε στό σπίτι του κ. Ντεζαρσώ, του αγοραστή τής περιήμφης κρεββατοκάμαρας. Κρατώντας στή χέρια του τό έπισκεπτήριο τής μέ τό όνομα «Κυρία Λετανάνερ», πού δέν του θύμιζε τίποτε άπολύτως, ο κ. Ντεζαρσώ δέγτηκε τήν άγνωστη επισκέπτρια.

—Κύριε, άρχισε εκείνη, προσπαθώντας νά κρύψει τήν άγανακτική τής, άνέβασα χθές τήν κρεββατοκάμαρα 'Αναγεννήσεως ός τής διακόσιες χιλιάδες... 'Ο υπάλληλος όμως, σέ μία στιγμή διαταγμού έκ μέρου μου, έκλεισε τήν πώλησι σ' ένομάσας. Αυτό τό θρίσκα σκανδαλώδες, παράνομο!...

—Παράνομο, κυρία μου;

—'Ας πούμε, κάπως άπότομο. 'Επρεπε νά ρωτήση και νά ξαναρωτήση, όπως σέ κάθε προσφορά, όχι νά κλείση τή δημοπρασία μόλις δώσατε σεις κάτι περισσότερο! Ξέρω τί θά μου πητέ: 'Αυτομαί πολύ, κυρία μου» και τά συνηθισμένα. 'Ε, λοιπόν, άν λυπώστε πολύ νά μου τήν δώσατε τήν κρεββατοκάμαρα αυτή στήν τιμή πού σας έστοίχισε.

—Μά, κυρία μου, δέν είμαι έγώ έμπορος άρχαιότητων. 'Από καιρό ήθελα νά θρώ μία τέτοια κρεββατοκάμαρα και τώρα πού τήν άγόρασα πολύ μέτε νά σας τήν παραχωρήσω. Μέ συγχωρείτε, αλλά...

—Θά σας πληρώσω άμέσως τήν αξία τής. Είμαι αξιόχρη, έξερετε. 'Ανήκω, όπως και σεις άναμφιβόλως, στόν καλύτερο κόσμο... Ποιός ξέρει; 'Ισως νάχομαι και κοινές γνωριμιές...

—'Αν δέν φοβόμουν ά φανώ άδικήριτη θά σας παρακαλούσα νά ρίξω μία ματιά στό βιβλίο σας μέ τίς διευθύνσεις τών γνωστών σας.

Μέ τό πιό καλόκαρδο γαυγόλεο ο κ. Ντεζαρσώ, αλλά προπατών—γιατί νά τό κρώμωμε—γονητευμένος από τά θέληττρα τής κυρίας τής παρουσίασε ένα ευρετήριο δεμένο καλλιτεχνικά.

—Βλέπετε; φώναξε εκείνη θριαμβευτικά. 'Ημουν θεαταία! Οι Βιλμπουργύ είνε και δικοί μου φίλοι, πολύ στενοί μάστατα... Πώς δέν έτυχε νά συναντηθούμε στό σαλόνι τους καμιά Κυριακή;

—'Εγώ πηγαίνω τίς Πέμπτες στής κ. Βιλμπουργύ, άπάντησε ο κ. Ντεζαρσώ.

—'Ιδέα πού τήν έχουν κι' αύτα, νά δέχονται χωριστά τούς φίλους των!... Τι νά κάνουνε όμως; 'Αφού δέν μπορεί νά γίνη τίποτε γιά τήν κρεββατοκάμαρα, φεύγω... Χαίρετε, κύριε.

Κι' ανοίγοντας τήν πόρτα, έφυγε λυπημένη.

Τήν άλλη έβδομάδα—τυχία άραγε;—ή κ. Βιλμπουργύ προσκάλεσε τόν κ. Ντεζαρσώ όχι γιά τήν Πέμπτη, αλλά γιά τήν Κυριακή... Αυτή ή άλλαγή ευχαρίστησε υπερβολικά τόν νέο.

—'Η κ. Λετανάνερ ήταν εκεί, ύπεροχη μέ τήν έξωμη τουαλέτα τής.

—Θά μου παραχωρήσετε λοιπόν τήν περιήμφη κρεββατοκάμαρα (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 559)

Κι' ανοίγοντας τήν πόρτα, έφυγε λυπημένη...

